

Beliggenhed og samme Kvalitet. Den vil blive ansat til den Jordværdi, som man bruger ved Ansættelse til Ejendomsskyld, og til denne Jordværdi vil de, der søger efter Loven af 4. Oktober 1919; faa den overladt mod at forrente 4½ pCt. af Vurderingssummen, men til den samme Jordværdi vil de, der søger efter Loven af 6. Maj 1921, faa Jorden overladt; og da Jordværdien som Regel ligger omkring ved Halvparten af den Pris, Jorden betaales med i det frie Marked, vil der her være en saa stor Chance, at Sønderjyderne siger: Lad os tage den, for den kan vi altid gøre i Penge paa et senere Tidspunkt. Vi fra vor Side maa derfor absolut protestere baade imod, at man søger at afhænde Jord, der er i Statens Eje, til privat Ejendom og til en Pris, der ligger saa langt under den almindelige Salgspris paa Jord, at det vil kunne give Anledning til en ret betydelig Spekulation.

Der er en lille Ting i dette Lovforslag, som man ellers ikke træffer i nogle af vore Jordlove. For et Par Aars Tid siden var det ret almindeligt, hver Gang vi kom til Valg, at der fra Venstres og Konservatives Side taltes højt om det frygtelige Regereri, vi havde været underkastet under Krigen, og jeg skal indrømme, at i adskillige af de Love, der kom under Krigen, begyndte mange Paragraffer saaledes: „Ministeren bemyndiges til“. Det var vel nok i en Situation som den, vi var inde i, ret naturligt, at det var saadan, og det vil være ret naturligt, hvis vi staar overfor en Lovgivning af en Karakter som den, vi tidligere var inde paa, hvor man ikke kunde overse Konsekvenserne. Men det forekommer mig ikke naturligt at begynde en Lov som den her foreslaaede med: „Landbrugsministeren bemyndiges til“. Landbrugsministeren faar herved Bemyndigelse til at udstykke Domænegaardene, men han faar ingen Pligt til at gøre det; han kan lade være, hvis han vil, han kan bortforpagte dem igen, det staar ham fuldkommen frit efter Loven her, det er en almindelig Bemyndigelse, han faar — der er et æret Medlem, som ryster paa Hovedet, men jeg kan ikke læse § 1 paa anden Maade, end at Landbrugsministeren faar en almindelig Bemyndigelse til at udstykke Gaardene, men der er ingen som helst Pligt for ham til at gøre det. I Loven af

4. Oktober 1919 om Afhændelse af de til Præsteembeder henlagte Jorder er Regereriet ikke saa stærkt fremme, thi der lyder § 1, som omhandler det samme: „De til Præsteembeder hørende Jorder, der efter deres Beskaffenhed og Beliggenhed alene egner sig til Avlsbrug, skal søges afhændede til Oprettelse af Husmandsbrug paa de i denne Lov fastsatte Vilkaar.“ Det forekommer mig, at det vilde have været konsekvent, om man havde brugt den samme Form i det foreliggende Lovforslag.

Hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, hvad den ærede Ordfører for Venstre (Refs-hauge) lagde saa megen Vægt paa, hvad vil saa Følgen deraf blive? Nogle af Følgerne har jeg allerede paapeget, Loven af 1919 vil være fuldstændig umuliggjort i de sønderjydske Landsdele; men der er en anden Ting, som vil komme bagefter. Jeg er tilbøjelig til at mene, at man vil sige, at den her indeholdte Bestemmelse er midlertidig gældende alene for de sønderjydske Landsdele, og at de samme Regler, som er gældende dernede, bør være gældende heroppe; derfor vil man møde frem med Krav om, at Lensgodserne og Præstegaardsjorden heroppe ogsaa skal kunne udstykkes efter Loven af 6. Maj 1921. Det forekommer mig, at der i dette Lovforslag ligger et meget daarligt skjult Angreb paa hele den Jordlovgivning, vi kom ind paa i 1919. Den ærede Ordfører udtalte, at det var den almindelige Mening nede i Sønderjylland, at man vilde have det paa den Maade, der her bringes i Forslag, og det blev gjort gældende, at dette burde ske navnlig af Hensyn til dem, der havde solgt deres Ejendomme til den tyske Stat; dem havde den ærede Ordfører en forfærdelig Medlidenhed med nu, jeg tror ikke, at disse Mennesker tidligere har været nær saa godt anskrevet hos den ærede Ordfører og hans Meningsfæller. Jeg vil indrømme, at mange af disse Mennesker maaske har solgt deres Ejendomme, fordi de var tvunget dertil af den bitre Nød; men det var ikke dem, som Danskhedens Talsmænd i Sønderjylland i særlig Grad den Gang tog under Armen. Hvorfor skal man saa af Hensyn til dem gøre en Undtagelse i dansk Lovgivning og give dem en Chance, der ikke er givet nogen som helst anden dansk Statsborger?

I øvrigt kommer han ogsaa i Konflikt